

Но нещешъ — ли, туй не става;
Пѣтлю нашъ се не смущава;

Пакъ запѣва и нарежда:
„Нѣма никаква надежда;

Вий по облакъ не сѫдете,
И за дѣждъ се не лѣжете.

Че ще бѫде ясно днесъ,
Азъ кѣлня се вѣ мойта честь!“ . . .

* * *

Зрѣнце нѣйде щомъ намѣри,
Пакъ се хвали и кикери:

„Хей кокошки, тукъ — насамъ:
Подарявамъ всичко вамъ!“

* * *

Въ мигъ соколъ сивъ прѣлетява, —
Пѣтлю двора проглушава:

„Пилци малки, чуйте вий —
Сивъ соколъ надъ васъ се вий!“ . . .

* * *

Гости идатъ. Пѣтлю пакъ
Катъ стражъ вѣренъ е на кракъ, —

Скѣжи гости поздравява
И стопани позовава:

„Сладко, кафе пригответе,
Наш'тѣ гости прислужете!“